

Стриба (міф)

Автор Невідомий

У полянина Життя та його дружини Добрини народилася вродлива донька, яку волхви нарекли Полянню. Росла вона як з води. І вимостилася в дивовижну красуню, якої світ не бачив. Багато красенів-парубків сваталися до неї, та Поля була вірна Стрибі — найпрудкішому з усіх юнаків округи. Міг він навіть обігнати стрілу, яку випустили з найтугішої тятиви.

Тож воєвода посилав Стрибу гінцем в різні кінці, коли була в тому потреба.

Щасливі були і Поляна, і Стриба, стали вони до весілля готуватися. Та на заваді стала врода Поляни. Бо її краса осліпила навіть грізного громовержця Перуна з Вирію. І надумав бог блискавки взяти злюб з Полянню.

"Бути Полянні Богинею!" — вигукнув громовержець так, що його почули всі поляни. І зраділи, що матимуть такого могутнього, всесильного родича, який щедро поливатиме їхню Землю дощем, а ще, дивись, вогняними стрілами відганятиме ворогів.

Про Стрибу всі забули. Всі, крім Полі.

Вона боялася злюб з Перуном і тихо плакала за своїм коханим.

Та ось вбрали Полю в найкращий одяг і повели до урочища Перуна, аби віддати в жони громовержцеві.

Все плем'я полян ішло за Перуною нареченою. І похнюплений Стриба також.

Ось і задрижала Земля, всі попадали навколішки, лише Поляна стояла горда як богиня,— у золотому осяяні, з пучком вогнених стріл у руці з'явився Перун. Молодецькі сріблясті вуса спадали, аж на його могутні груди. Горіли золоті кучері на голові. Сяяли його очі.

Усміхаючись, бог-красень став наближатися до Полі.

"Прощай, кохана моя Полю!" — скрикнув розпачливо Стриба, вихопив короткого мисливського меча і вгородив собі в серце.

Жахно скрикнув натовп. Жалібно зойкнула Поля, залившись слізьми. Спохмурнів Перун і сказав: "Ні, не хочу, щоби на злюбі моєму лилися кров і сльози. Хай же ти, чарівна Поляно, нікому не дістанешся!"

Сліпуче саянули блискавки, вдарив грім. У неймовірному страхові люди припали до Землі. А коли підвели голови, то

не побачили красуні Полі. Замість неї виросло дерево — високе й струнке, як дівчина.

"То — Поля!" — вжахнулися передні.

"Що то за дерево?" — допитувалися задні.

"Тополя",— відказували їм.

Так і пристала до дерева назва — ТОПОЛЯ.

А Перун злітав у Вирій, приніс звідти пригорщу Живої Води, бризнув на лице мертвому Стрибі й — ожив юнак.

"Будь моїм побратимом, Стрибо!— сказав Перун.— Адже обидва ми осиротіли без нашої Полі. Чи згоден?"

"Згоден",— відповів Стриба.

Перун схопив за руку побратима, потягнув за собою і... обидва легко злетіли в небо, полинули у Вирій. Там Стриба з дозволу Рода вкусив молодильне яблуко і став

Ць безсмертним.

"Роде,— звернувся Перун до Сокола,— дай крила для ніг мого побратима Стриби — його я хочу зробити богом і вітрів, без яких не буде життя на Землі".

І тоді Сокіл-Род пустив дві сльозинки, і до ніг Стриби впало два крила. І врочисто промовив Перун: "Тепер ти володар вітрів на світі, тепер ти не Стриба, а СТРИБОГ!"

Так вони стали побратимами — Перун і Стрибог.

Стриба щодуху ганяє хмари по світу, а Перун їх розпанахує стрілами, пускаючи життєдайний дощ на Землю в потрібному місці.

Так вони творять добро: без вітру й без дощу й справді немає життя на Землі.